

ми отъ тѣзи у човѣка. Често пжти въ тѣзи рани мухитѣ снасятъ яйца, отъ които се излупватъ червеи и се образуватъ пришки. Отъ тѣзи нагноявали рани, които биватъ разяждани отъ червеитѣ, свинетѣ и магаретата страдатъ силно. Тѣ слабѣятъ и умиратъ“.

* * *

Народното повѣрие разправя съвсемъ друго за вампира: „Вампирътъ е сѣщество, което се съживѣва отъ умрѣлъ човѣкъ, който е билъ прескоченъ отъ котка или не е билъ своевременно погребанъ. Той се храни преимуществено съ кръвта на говеда, овце и др., но не се отказва отъ човѣшка кръвъ“.

Но какъ човѣшката фантазия е създала това повѣрие? Какъ е превърнала този прилепъ въ съживенъ умрѣлъ човѣкъ? Какъ се е появило това повѣрие въ Европа, па и у насъ, като знаемъ че тѣзи прилепи кръвопийци живѣятъ въ тропическитѣ страни?

Предполага се, че повѣрието за вампира-човѣка произхожда отъ Египетъ. Появилo се е въ много стари времена.

Въ Египетъ сѣществуватъ не много голѣми прилепи — кръвопийци. Тѣ се вѣдятъ въ голѣми количества, най-главно въ старитѣ пирамиди и въ пещеритѣ. Твърде за за вѣрване е, че тѣ сж станали причина да се създаде това повѣрие, вѣроятно по следния начинъ:

Чужденецъ нѣкой попада за пръвъ пжтъ въ Египетъ. Страна особена. Природа непозната, особено тамкашната нощъ. Той е неукъ, страхливъ, суевѣренъ. Още първата нощъ въ сънь го нападатъ прилепи-крѣвопийци. Той се събужда. Обзема го ужасенъ страхъ. Изгубва разсѣдѣкъ. Дава воля на фантазията си. А тя не знае спиръ. За нея нѣма граници. И ето тя въ нощната тъма одухотворява мъртвитѣ предмети. Придава имъ човѣшки видъ. Приписва на тѣхъ хапането на прилепитѣ-крѣвопийци. Създава образа на мъртвецъ-крѣвопиецъ. Този образъ се носи отъ уста въ уста. Страхливитѣ и суевѣрнитѣ го украсяватъ съ нови небивалици. Създава се повѣрието за вампира-човѣкъ. То се предава отъ човѣкъ на човѣкъ, отъ поколѣние на поколѣние, отъ ^{стар}народъ на народъ.

